

Arrest

nr. 73 908 van 25 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 16 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 12 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 16 september 2011 werd het attest van immatriculatie van verzoeker ingetrokken en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker ten aanzien van verzoeker. Dit is thans de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/07/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Verzoeker verklaart dat hij op 21 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) bij een ter post aangetekende zending heeft verstuurd. Uit het administratief dossier blijkt dat dit schrijven de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bereikt op 22 september 2011.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de beginselen van een behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat zowel zijn asielprocedure als zijn procedure inzake medische regularisatie lopende is en meent dat het in deze omstandigheden niet past om hem uit te wijzen, alsook dat het bevel in deze omstandigheden manifest onvoldoende gemotiveerd is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juli 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd. Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift heeft hij tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad. Dit beroep was hangende op het ogenblik dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing nam. Evenwel dient te worden aangestipt dat de verwerende partij geenszins verplicht is om de beroepsprocedure af te wachten alvorens een bevel te kunnen geven, aangezien een beslissing van het bestuur vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en dit tot zolang ze eventueel wordt vernietigd. Het beroep dat door verzoeker werd ingediend, heeft enkel tot gevolg dat het bevel tijdelijk niet kan worden uitgevoerd aangezien de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij inderdaad dat het bevel niet ten uitvoer zal worden gelegd zolang de beroepsprocedure hangende is.

Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, verklaart verzoeker in zijn feiten uiteenzetting dat deze aanvraag op 21 september 2011 aan de verwerende partij werd toegestuurd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending de verwerende partij op 22 september 2011 heeft bereikt. Dit is na het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen en zelfs na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Rekening houdende met het voorgaande toont verzoeker niet aan waarom het bestreden bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het bestreden bevel verwijst naar de juridische grondslag, alsook naar de relevante feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht worden aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel hij geschonden acht, minstens valt deze aangevoerde schending samen met de hiervoor besproken grief.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU